

Obično na onu drugu polutku bježimo po zimi. Kad je ispod južnog križa ljeto i kad si želimo skratiti duge zimske mjeseci i zagrijati kosti. I to je u redu. Međutim ima neke logike i ako tamo krenete po ljeti. Odete van sezone i nema gužve (čitaj jeftinije je) i dok Europu udaraju toplinski valovi vama je u središnjem Brazilu ugodnih 25-28, kišni dani su rijetki, a jedino što nedostaje da bi bilo savršeno je što su dani kraći od noći. Krenuo sam u Brazil početkom srpnja, na dva tjedna, plan je bio obići Sao Paulo, Braziliju, Belo Horizonte i naravno Rio. Za sjevernije dijelove treba puno više vremena, a kao što sam već rekao baš i ne volim ekstremne vrućine, a u tropima je uvijek jako toplo. Za južnije krajeve tj. one uz granicu s Urugvajem, Paragvajem i Argentinom bilo je interesa, dapače rado bih vidio te famozne slapove, ali ostavio sam to za neku drugu priliku. Vremenska prognoza za Iguasu nije bila povoljna. Šta će mi uz vodu sa svih strana još i odozgo

Nuspojava jeftinih letova je to da nisu baš najkraći. Tako me ovaj put odveo preko ni manje ni više nego Dohe. Naporno. Nisam baš siguran da ću u Dohu u studenom na grupnu fazu ni u prosincu na finale. Općenito glede organizacije tog prvenstva malo sam skeptičan. Kao i glede same budućnosti umjetnosti kad vidim ovu 20tonsku i 7milijunsku nakaradu od medvjedića.

Na svakom putovanju uvijek bude nečega što se potvrdi i nečega što ispadne potpuno neočekivano.

Dakle što se očekuje u Brazilu. Kao prvo da vas netko opljačka ili barem otme. Pročitajte bilo koji forum, bilo koji osvrt ili bilo koju opasku o putovanju u Brazil i sve vrišti upozorenjima. Fevele, bande, pljačkaši, razbojnici, lopovi, džepari... Ostavite sav nakit kod kuće, sjurit će se na vas biciklom i isčupati vam i ogrlicu i naušnice, a vjerojatno i zlatni zub ako ga slučajno ponese sa sobom. Ne nosite ručne satove ako išta vrijede. Uz to mobitel nikada ne vadite na cesti i zaboga izgledajte kao da se niste izgubili, već kao da ste malo prebližedi domaći dečko.

Za očekivati je dakle da po dolasku turiste muškarce dvaput opljačkaju, a žene jednom siluju. Ili obratno, ali shvatili ste poantu. I svakako da vas bar triput odžepare. Nakon nekoliko sati u Brazilu počeo sam se pitati što samnom ne valja? Poslije tjedan dana već sam bio u panici. Jel smrdim, što li je? Nitko ni da me mrko pogleda, a kamoli napadne. Krenuo sam ulaziti u barove, šetao noću, obilazio buvljake. Ništa. Sve neki fin svijet, samo me neprestano upozoravaju da mi je ruksak otvoren. Znam, strgan je već par godina.

Šalu na stranu da ne bi bilo zabune, uvijek sam za zdravu dozu opreza. Treba paziti, ali ne i pretjerivati. Meni se ništa neugodnog nije dogodilo. Dapače svi su bili vrlo ljubazni. Nisam vidio nikakvih naznaka kriminala osim sveprisutne policije, a kod domaćina nikakvog posebnog opreza u ponašanju. Oko mene su šetale žene s zlatnim naušnicama kroz čije rajfove možete provući omanju lubenicu i muškarci s Tag Heuerima. Svi stalno imaju mobitele u rukama. E sad, neki mi kažu da lopovi ovdje pljačkaju samo turiste, to onda ne kužim jer su onda su siroti ovdje kruha gladni. Turista naime uopće nema. Prošlo bi nekoliko dana da ne bih sreo ni jednog. Od stranaca tek gdje koji Nijemac, Francuz i par Engleza.

Što još očekivati? Žene prosječnog izgleda. Brazilke nisu zgodne, imaju višak kila i stražnjice koje ne stanu u kamion. Koliko li sam samo to puta čuo i pročitao? Totalna glupost. Potpuno odgovorno pri punoj svijesti, bez caipirinhe u krvi i nakon prospavanog jet lega izjavljujem da žene na ulici, dućanima, metrou i ne treba ni spomenuti, na plažama, ma gdje god se mogu naći izgledaju izvanredno. Uz napomenu da nisu moj tip, to ne mijenja činjenicu da su zgodne i da paze na izgled. Ne pretjerano, zaboga, pa nismo sad baš u Splitu, no definitivno možete govoriti samo u superlativima o ženama u zemlji sa najviše estetskih plastičnih operacija. Milijun i pol godišnje. I još milijun nekirurških zahvata. Pa da ne izgledaju dobro?! Samo mala usporedba. Prošetate li malo bržim korakom po razvikanoj kalifornijskoj Venice Beach (onoj santamoniškoj na kojoj su snimali Baywatch) svakih deset minuta naići ćete na stvarno zgodnu ženu. Na Copacabani ćete ih susresti svakih trideset sekundi. Eto.

Poneka šira pozadina se naravno nađe, a Bože moj, ali jesmo li mi baš ti koji imaju pravo to primjetiti? Rugala se sova sjenici... Ovaj sam vikend iz prvog reda crikveničke plaže mogao odmjeriti stanje nacije po tom pitanju i mogu samo primjetiti da su sovi oči još malo porasle.

Krenimo malo po gradovima:

Sao Paulo. Najveći grad južne polutke. Ne samo Brazila već cijele hemisfere. 12 milijuna duša, 21 sa predgrađima.

Mješavina svih kultura, rasa naroda i običaja. Najveća zajednica Talijana izvan Italije (ne nije New York), najveća zajednica Japanaca izvan Japana.

Predvodnik Brazila i grad čiji centar umire. SP je avangarda Brazila po pitanju kulture i arhitekture i skoro svega ostalog. MASP, njegov najpoznatiji muzej je fenomenalan. Ne veličinom koliko idejom. Jako mi se sviđa kako je postavljen, a i fundus mu je impresivan.

Da objasnim prvo. Svaki od 3 kata muzeja je obična hala bez zidova na kojoj vise slike ili stoje kipovi bez objašnjenja i udaraju posjetioča punom snagom. Ako vam se sviđa pogledate u pozadinu gdje su podaci o autoru i opširan opis djela.

Uz to posjet je besplatan. Treba samo najava preko weba. Ne propustite ako ste u blizini. Paulisti se izrazito ponose tradicijom i arhitekturom grada. Za tradiciju vjerujem, mora da je ovdje bilo fenomenalno živjeti u XX stoljeću. Arhitektura je i dalje sjajna. Posebno sredinom prošlog stoljeća grad je bio poligon hrabrih i sposobnih arhitekata. Međutim usprkos ljepoti i ljubavi njegovih stanovnika centar grada je na samrti.

Pedeset tisuća beskućnika leži po ulicama pokriveni samo dekama ili pod improviziranim i ponekim Dekatlonovim šatorom. Stravično. Znam. kriza je posvuda i ove sam godine u uređenom i bogatom Salt Lake Citiyu vidio koliko se situacija pogoršala, ali ovo je vjerujte mi prestrašno. Dat ću vam samo jedan primjer. U gradskom parku koji je vrlo lijep i ugodan pričam sa Paulisticom koja živi u Hustonu. Udana je za tekasašanina, dapače on je kraj nje dok pričamo. Dakle ona je ovdje rođena i odrasla kaže da svake godine dovodi supruga u posjet svojoj obitelji. Pitam ju za centar grada i beskućnike. Ona saginje glavu. Kaže da svog supruga još nikada nije odvela u centar grada. Nikada, pitam ju, baš nikada? Nije vidio MASP niti kazalište, ni katedralu? Nikada kaže. Zbog sigurnosti, pitam. Ne, kaže, od sramote. Tu ću stati.

Šteta jer grad inače stvarno ima što pokazati. Puno više od mnogih razvikanih

Eurometropola. Jedna stvar koju nikada nisam nigdje drugdje susreo:

Ulični hipnotizeri. Dakle njih pet-šest hipnotizira prolaznike dobrovoljce. Frajer je ženu u tren oka uspaval i onda ju pod hipnozom uvjeril da joj fali jedan prst. □ Pravi circus na cesti. Što zapravo i je naročito nedjeljom kad se žila kucavica Av. Paulista zatvara za promet i prepušta pješacima.

I biciklistima. Zapravo biciklisti imaju jako dobre uvijete u svim gradovima Brazila. Električnih gotovo da nema, a romobila nema uopće. Inače iz Sao Paula su odlični vozači F1. Fittipaldi, Massa i naravno Senna. U predgrađu je i pista F1 legendarni Interlagos. Nisam otišao Ayrtonu na grob nisam baš toliki fan.

Veliki izbor egzotičnog voće na tržnicama meni posebno odgovara. Neumjerenost je naravno ono što prati taj izbor. Svakodnevno sam uspijeva probaviti kilogram mangia i još barem toliko ostalog voća. Bez težih posljedica. Voće je jeftino, osim onog koje je nama svakodnevno. Dakle skupe su jabuke, kruške, breskve, nektarine, šljive i marelice. Jeftini su mango, passion fruit, rambutan, papaja, ananas, banane, dinje... doduše izbor nije bogat kao u jugoistočnoj Aziji, ali nije ni puno slabiji. Nema duriana.

Egzotičnost i jest ono što najviše privlači u Brazil. Egzotična priroda, životinje, raslinje i egzotično društvo. Od svega mene se najviše dojmila flora. Drveće zapravo. Koliko raznolikog i neobičnog drveća! Mislim da je ovdje najteži studij šumarstvo.

Murali su svud u svijetu postali umjetnička forma. Ovdje su dosegli gotovo kulturni status.

Slikaju se posvuda. Neki su prava umjetnička djela. U Riu ima jedan 150x9 metara. Dobro ste pročitali. Skoro 1400m². Jedan mural. Ali i obični graffiti ovdje dosižu neslućene visine. U doslovnom smislu. Fasade išarane grafitima po najnemogućijim mjestima. Naš Hendrix na mostu ovdje je mala beba.

Vlakova gotovo da nemaju i loši su. Za kretanje između gradova koristo sam autobuse. Avioni nisu skupi, ali samo ako karte kupite puno ranije, a uz to bude tu dosta gubitka vremena po zračnim lukama, posebno u ovo doba pregleda i korone, tako da su autobusi, posebno noćne linije vrlo dobra opcija. Točna i vrlo komforna. Tri reda sjedala koja se spuštaju do potpune horizontale, dekica, jastuk, hladnjak... U transportu se nitko ne služi engleskim. Na šalterima informacija samo portugalski. Natpisa nikakvih. Dođi ranije i snađi se družu.

Braziliya je zaista ono što očekujete od isplaniranog grada. Mislim imamo i mi isplanirani Novi Zagreb, ali ipak to ne izgleda nimalo slično. Ovo je grandiozno. Imali su viziju, imali su mašte, a imali su i para. Grad ima tlocrt u obliku zrakoplova. Savijena krila za stanovanje, trup od parkova i u kokpitu državne ustanove. Ministarstva, vlada, parlament, predsjednik, sud.

Park u trupu je ogroman, ali goletan, same livadetine. Sada usred zime spaljene sušom.

Na spoju trupa i krila prometno čvorište, autobusni kolodvor. Usput i sajmište.

Na prvu rekli bi da mora biti nehumano no kad prošećete stambenim dijelovima izgledaju sasvim ok. Puno zelenila, trgovine, škole, crkve, birtije, sve na dohvat u kvartu. Centralni dio grada je organiziran i uređen za vozače. Pješaci nula bodava. Čak ni signala na semaforima. Puno poslovnih ljudi i neobično puno starijih osoba. (To nije pitanje dobi, starija osoba je po definiciji ona koja izgleda starije od mene.)

I sad tu u tom futurističkom gradu gdje je sve podređeno čovjeku nailazite na savršenstvo duhovnosti. Dvije fantastične crkve. Prvo katedrala.

Trebalo je dva tisućljeća da se napravi crkva koja dočarava istinsku bit kršćanstva. Vedra, vesela, svjetla i radosna.

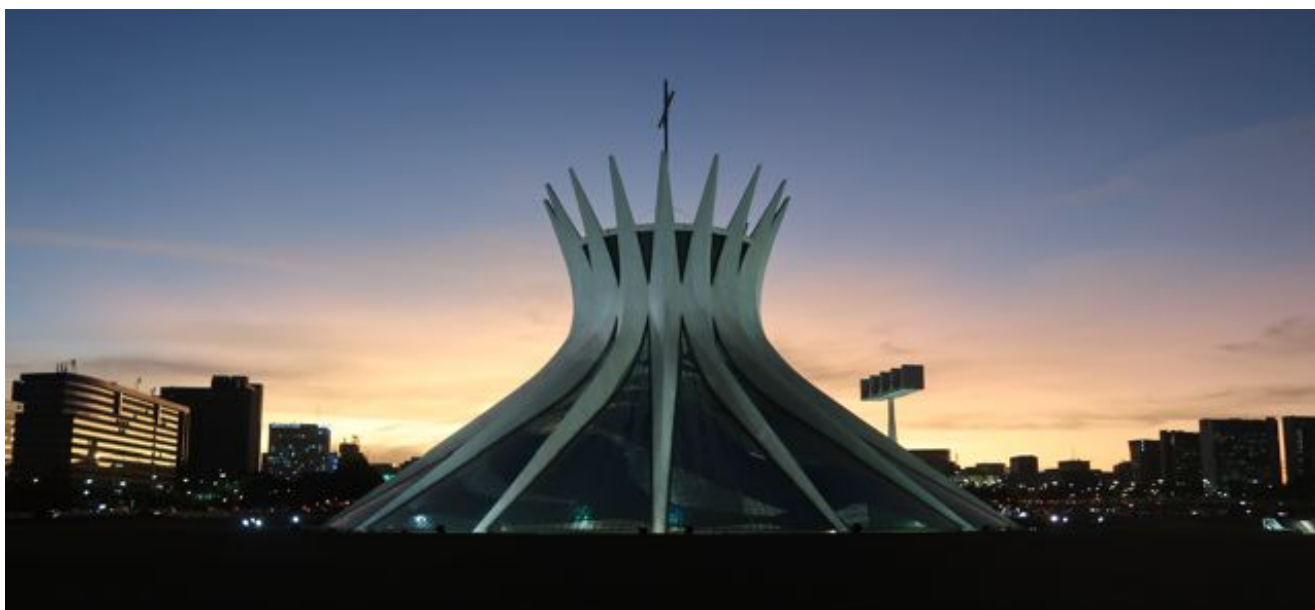
I trebao je ateist (dapače šef komunističke partije Brazila) da ju sagradi. Oscar Niemayer. Car betona.

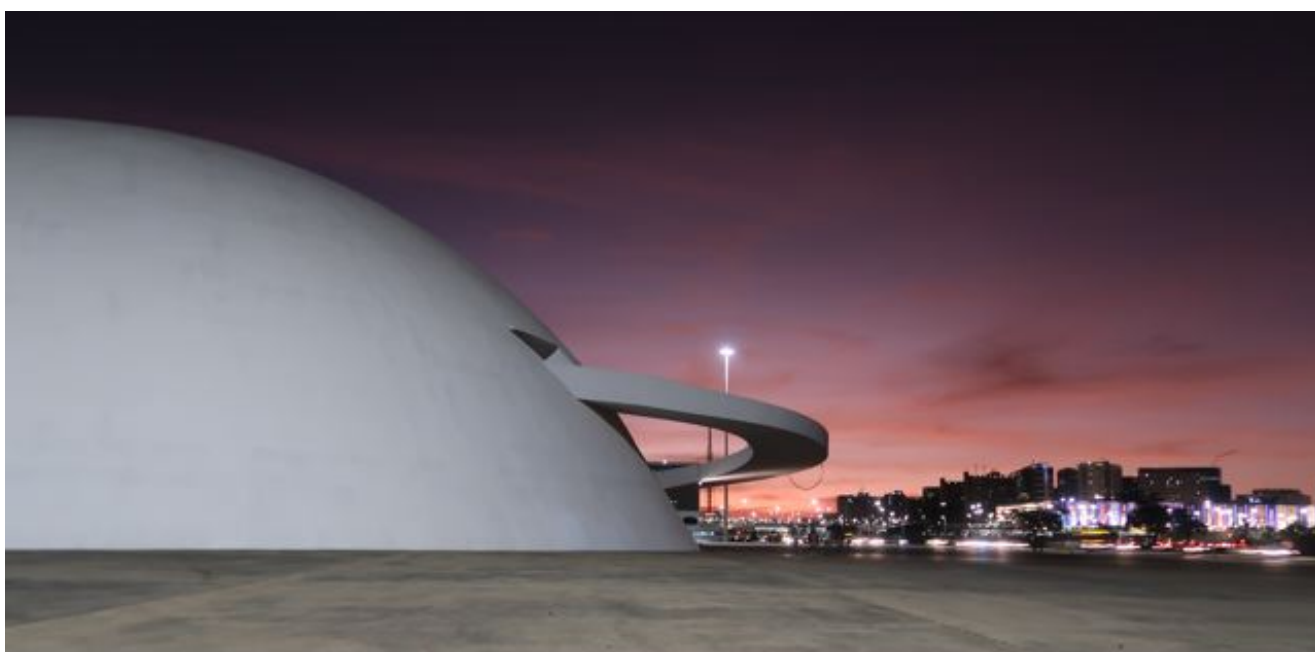
Druga crkva je Don Boscova. Plavi san.

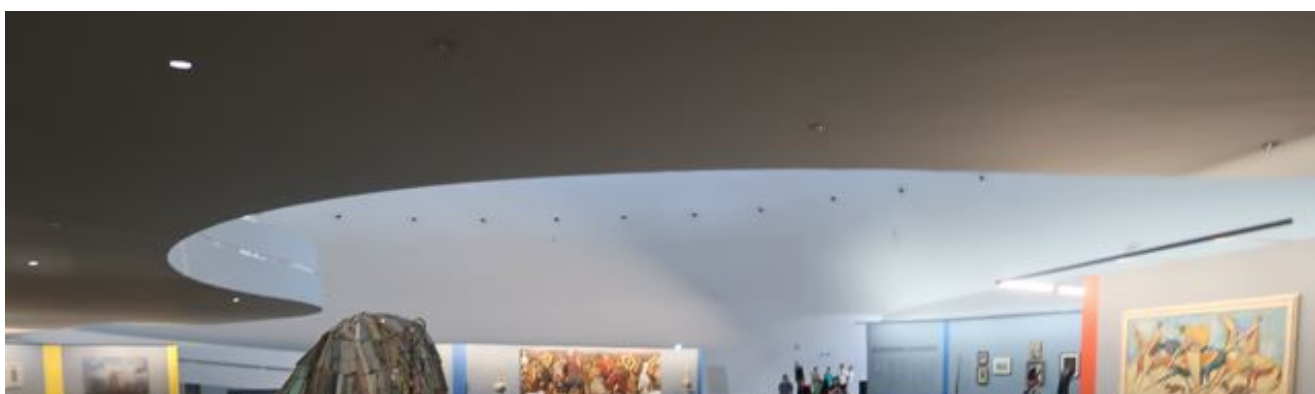
Ne znam koliko puta sam se vraćao u njih. Sigurno desetak. U svako doba dana i noći. Baš su me se dojmile.

Ima tu u centru pored katedrale i jedan izgledom zanimljiv,

ali eksponatima nebitan muzej.

Ostatak Brazilije je uglavnom samo za obilazak izvana.

Šetnjom ili još bolje autom. Znete da sada u puno gradova nude "Free Walk Tour". E ovdje ta tura nije "walk" već se obilazi kombijem.

Mislim možete i pješice, ali pripremite se za rekordne iznose na vašim brojačima koraka. Usput da spomenem da je prema nacrtima Brazilijsa predviđena za život tričetvrt milijuna stanovnika. Dakle već danas ih se ovdje naselilo tri puta više nego što bi ih trebalo biti. Palača Itamaraty. Impresivno skladna. Naravno kao i manje više sve u gradu u funkciji vlasti.

Kazalište... hmmm. Vidio sam čudnijih, ali ne puno.

Prirodnih znamenitosti i ljepota u i oko grada nedostaje.

Jezero intrigantnog naziva Paranoa je u blizini, ali ono je zanimljivo samo po fenomenalno originalnom i višestruko nagrađivanom mostu te velikim kapibarama koje ljenčare na obali.

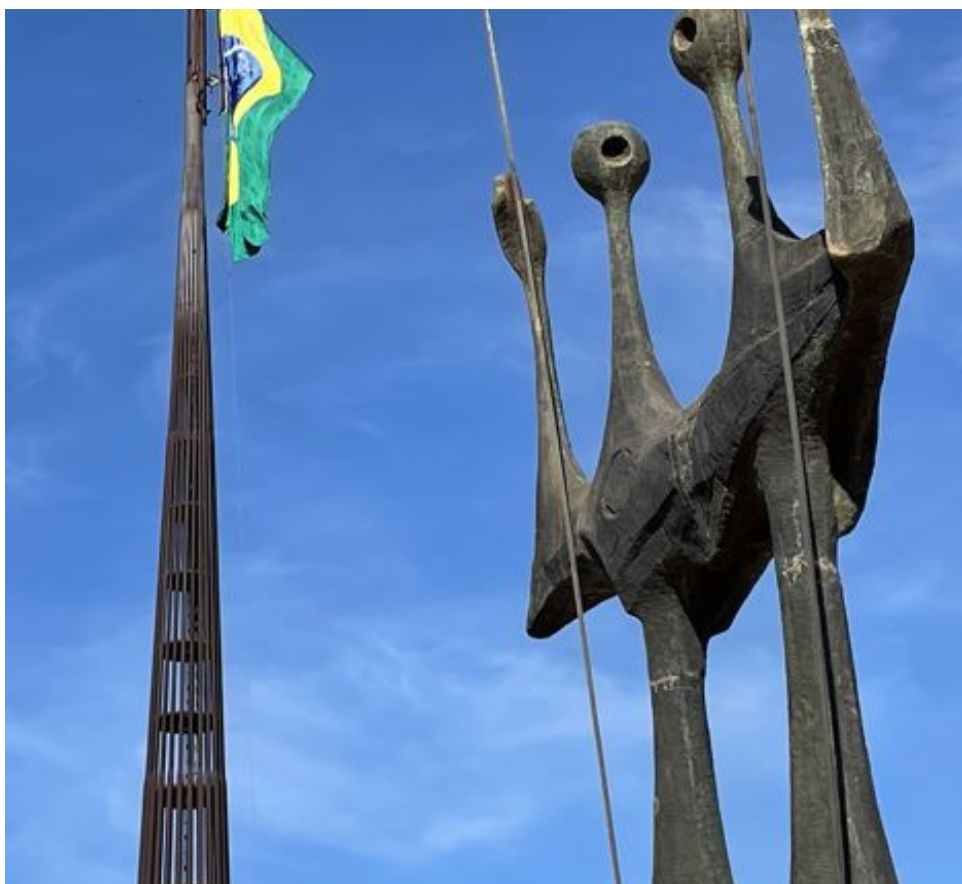

Od ostalih ljepota oko jezera samo vile bogataša. Beskućnika ovdje gotovo da nema. Grad djeluje posve siguran i ugodan. Osim kad treba preći cestu. Srećom promet nije toliko gust. Na nekim mjestima u gradu već se vide tragovi vremena. Kako može biti tako ruiniran pitam se. Pa tek je malo stariji od pola stoljeća. A onda se pogledam u špigl...

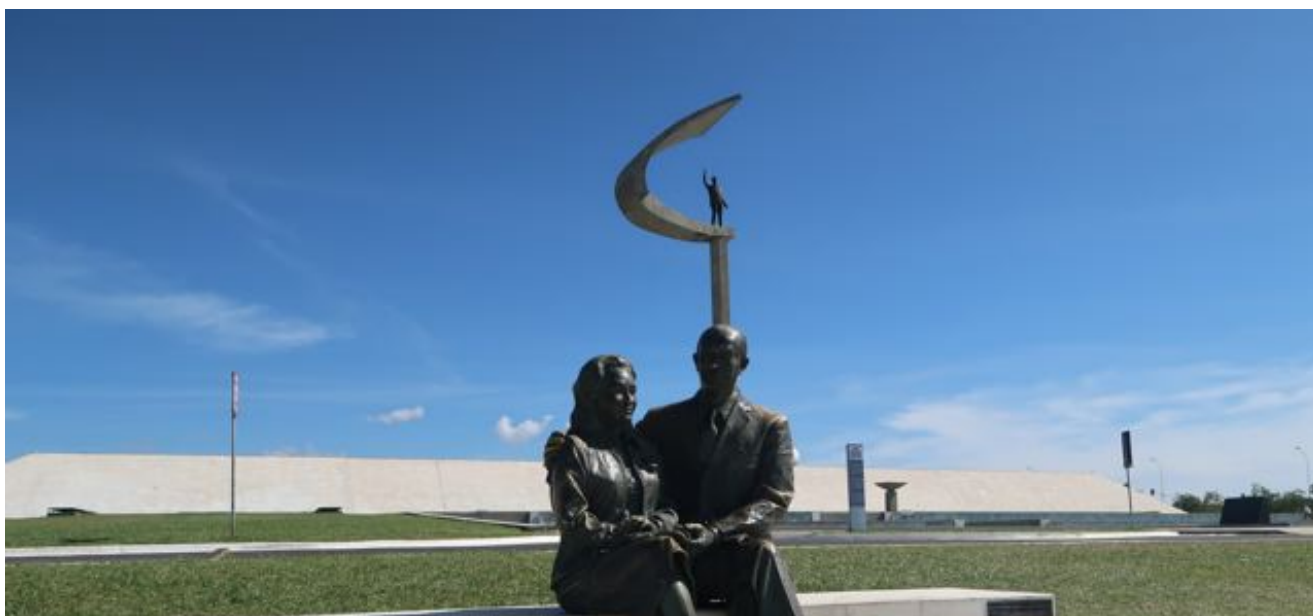

Sve u svemu grad za dva dana obilaska, ali dva nezaboravna dana.

Brazilija zapravo nema povijest, ali cijeli taj projekt izgradnje grada od nacrtu na papiru do višemilijunske metropole jedna je uzbuđujuća avantura i ima se o čemu pričati. Treba tu i maštovitih vizionara i razigranih arhitekata i spretnih financijaša i požrtvovnih graditelja i odlučnih političara. Za provedbu takve ideje ovi posljednji su naravno presudni. U slučaju Brazilije frajer se zove Juscelino Kubitschek. JK za prijatelje i dva i pol milijuna Brazilijanaca. Inače po struci kolega doktor vjerojatno je najomiljeniji političar u povijesti Brazila. Poginuo je u prometnoj nesreći, grob mu je ovaj mauzolej. Naplaćuju ulaznice i cijele ekskurzije stižu neprestano. Nešto kao “Kuća cvijeća” u doba Juge.

Za razliku od povijesti Brazilije koja se može ispisati na listu papira, povijest Brazila je prilično uzbudljiva i netanka bilježnica. Riskirat ću da ispadnem bedak, ali u pet rečenica ja bih je ispričao ovako: U početku sve ide nekim svojim uobičajenim povijesnim tokom od konkvistadora i kraljeva do republike. Kad demokracija dovede na vlast narodne tribune u prebogatoj zemlji krene sjajan gospodarski rast i nezamisliv porast ulaganja te fantastičan napredak kojeg prati još fantastičnija pljačka i iznad svega najfantastičnija korupcija. Korupcija je gladna zvijerka pa kad inflacija i vanjski dug naraste do neba narod se pobuni, a njegov najbolji i najsposobniji dio, dakle vojska preuzme vlast. Generali su inače poznati po vrhunskim rezultatima u vođenju neke zemlje pa se uskoro vanjski dug ustostruči. Onda opet stranke i političari, pa malo lijevo, malo desno i potencijalno najbogatija zemlja svijeta skuplja po svojim ulicama vojske beskućnika i siromaha, bujaju favele, ograde oko vila sve su šire, a po nebu u svakom trenutku dana leti više privatnih helikoptera nego što je uhljeba u zagrebačkom Holdingu.

Trenutno je u Brazilu u jeku kampanja za novog predsjednika. Najozbiljniji kandidat izvjesni je Luiz Inacio da Silva zvan Lula koji žari i pali zemljom obećavajući da će uništiti korupciju. Inače čovjek je već bio predsjednik nakon čega je optužen i osuđen na 12 godina zatvora, ali je odslužio samo par godina jer je oslobođen zbog zastare. Zbog čega je osuđen? Imate pravo jednom pogađati. Za vas naivne zločin počije na "k" i nije krađa automobila ni krivolov. No sve to Brazilce nekako malo dira. Nijednog brazilca nisam uspio dobiti na dublji razgovor o politici i vlasti. Politika ih i ne zanima previše sve dok se ne petlja u ples, karneval i nogomet. Brazilom naime ne vlada vlast nego strast.

Belo Horizonte je veličinom treći grad Brazila. Ili peti, kako se zbroje predgrađa. Iako grad slovi kao siguran, upada u oči da je kat ili krov svake kuće i zgrade opasan žilet žicom. Ima je ovdje više nego u Bejrutu. Smješten na brežuljcima, nađe se u njemu lijepih vidikovaca. Uostalom tako se i zove. Tu je par dobrih muzeja, od kojih je jedan baš jako dojmljiv. Muzej minerala Minas Geraisa. Ako ste ljubitelj tog kamenja, ovdje vam je ovdje centar svijeta.

Jedna superneobična crkvića, hrabra izvedbom, na rubu skandala rekli bi i jedna odlična tržnica. BH se smatra gastronomskim središtem zemlje. Osim toga, nikakav spektakl. Stanite ako vam je baš usput kao meni.

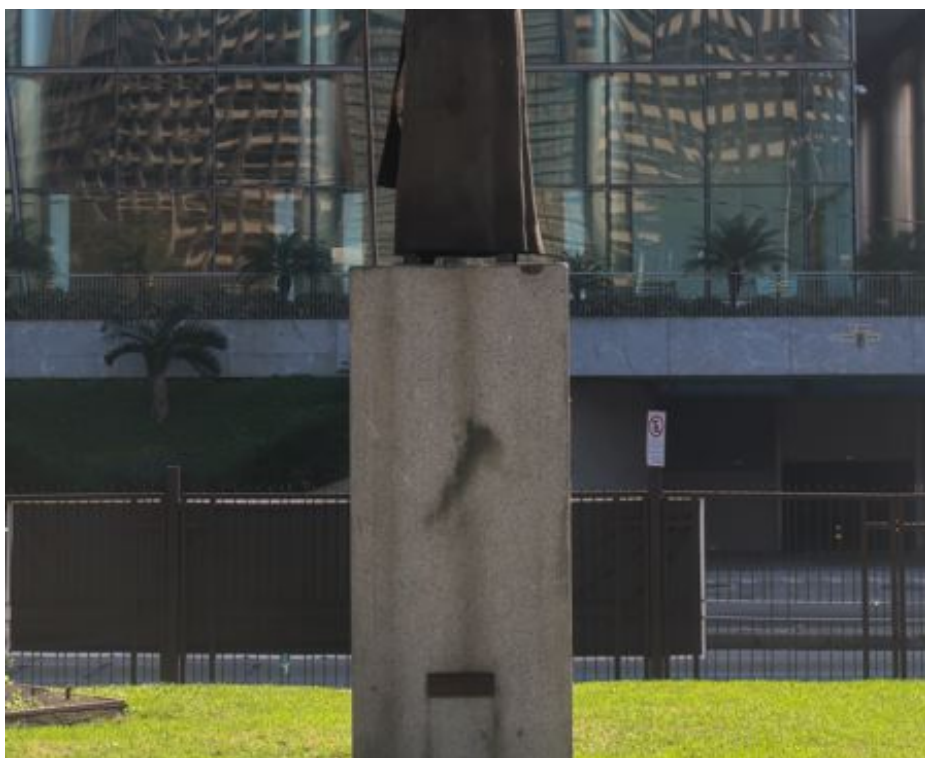

Rio de Janeiro je daleko, daleko najzanimljiviji grad koji sam posjetio u Brazilu, središnja točka mog, a vjerujem i svačijeg posjeta toj zemlji. Rio ima baš svega za vidjeti i doživjeti. Građevina, povijesti, muzeja, vrtova, parkova, mostova, trgova i naravno plaža, ali iznad svega predivna je sama pozicija na kojoj je smješten. Baš predivna. Stijene, brežuljci, otoci, zaljev, laguna, sve je ovdje, a Carioco su se potrudile da ga još ukrase pravim atrakcijama. Onaj kip Krista Otkupitelja je šlag na torti. Samo ću ukratko nabrojati što ne bi trebali propustiti, iako većinu toga ga ionako znate. Ne idem redom.

Središte Ria ima više od nekoliko zanimljivosti i atrakcija za koje će vam trebati pola ili cijeli dan ovisno u kakvoj ste (ili niste) kondi. Najvažnija stvar u centru je katedrala. Očito inspirirana predkolumbovskim piramidama, a opet moderna. Jedinствena, nisam nikada vidio sličnu crkvu.

Po centru vozi tramvaj. Dio uz obalu je uređen za olimpijske igre, čist je i održavan, samo središte nažalost prljavije je i nakrcano beskućnicima i policijom, pa nije baš opušteno ugodno. Ovdje je i famozni Sambodrom na kojem se za vrijeme karnevala održavaju povorke škola sambe. U stvari samo tribine s obje strane ceste. Inače samba nije porijeklom iz Brazila već iz Angole.

Uz katedralu tu je još pola tuceta jako i cijeli tucet prilično zanimljivih i lijepih crkava.

i jedna fantastična biblioteka. Zapravo centar za proučavanje portugalskog jezika.

Zatim akvadukt koji sada služi kao viadukt za tramvaj.

Selaronove stube, obične kvartovske štenge kakvih svaki iole neravan grad ima desetine. Ove su međutim posebne jer je neki frik odabrao da na njih pokelji tisuće pločica iz cijelog svijeta.

Uglavnom u žuto-plavom i crvenom. Kad je uz to jednog jutra nađen mrtav na tim stepenicama legenda je stvorena.

Spomenuo sam vam onaj 150 metarski mural. I on je ovdje.

No krenimo dalje, Glava Šećera. Stijena na poluotoku prepoznatljivog oblika. Jedna od najprepoznatljivijih veduta Ria. S nje se pruža izvrstan pogled na centar grada, zaljev i otoke.

Lako dostupna žičarom, inače trećom po starosti na svijetu.

Žičara ima dvije postaje, jednu na susjednom brdu i drugu na samom vrhu Glave Šećera. Ima i šetnica, restorana, dućana. Uzmite vremena, ne žurite. Najbolje u rano popodne.

Plaže. Najpoznatija i najveća je naravno Copacabana. Na nju se odmah nastavljaju Ipanema i Leblon. Veliki široki pojasi pjeska uz valovito more u kojem se teško može plivati. Prave oceanske plaže. Uz njih tu su i Botafogo i Flamengo. Flamengo je moj izbor, a ako se želite potruditi ima i par teže dostupnih manjih plažica bez valova, pa se može i brčnut. Zabava na plaži je klasika. Klopa, cuga, suncobrani, sjedalice i nebrojeni tereni za odbojku i nogomet na pijesku. I prodaja ručnika, suvenira, lopti, kantica, lopatica... Glazba se čuje na svakom koraku, vrlo glasna, bilo iz prijenosnih zvučnika ili živa iz birceva uz plažu. Gdje je god glazba, brazilci se barem njišu u ritmu, ako već ne pjevaju i plešu.

Maracana. Službenim imenom: "Stadion novinara Maria Filha" Neslužbeni naziv duguje kvartu u kojem se nalazi. posjete Camp Nou ili Santiago Bernabeu su bolje organizirane, ali posjet Maracani je poseban događaj.

Ovo je hram nogometa. S velikim H.

U Brazilu se nogomet ne igra nego živi. I razumije. Crtica: u cijelom gradu se prodaju dresovi, na stotinama mjesta. Veliko trojstvo: Pele, Ronaldo, Neymar... no nisam nigdje vidio da nude Njemački, Francuski, Engleski ili nedajbože Argentinski dres.

Osim Brazilskog prodaje se samo još jedan nacionalni dres. I nosi ga se.

Muzej Sutrašnjice. Izvana na prvi pogled izgleda kao neki od brodova iz Zvezdane flote. Samo na prvi pogled, kad malo zagledaš vidiš da je nesumnjivo Romulanski. Kud je baš sletio u Rio? Forma koje se ni Calatrava ne bi posramio. Zapravo sva ona njegova čuda u Valenciji djeluju skromno pred ovim zdanjem.

Kip Krista Otkupitelja na brdu Corcovado. Apsolutni simbol Ria i cijelog Brazila.
Tridesetosam metarski Isus raširenih ruku gleda na grad s vrha brda usred prašume. Do njega se može popesti iz parka Tijuca stazom dugom 4.400 metara sa elevacijom 710m. ili dovesti polusatnom vožnjom trovagonskim vlakićem.

Konačno! Predugo sam ovo čekao.

Pogled je jednostavno rečeno spektakularan. Očaravajuć.
Gužva je stalno, mora se paziti na prognozu jer vam se i za lijepog dana može desiti da ne vidite ništa od spektakularnog pogleda na grad i okolicu. Zapravo može vam se desiti da ne vidite doslovno ništa, pa ni kip pred nosom, kad vrh brda obavije oblak. Preporuka: posjetite popodne i planirajte ostati do sutona.

Park prirode Tijuca. Prašuma praktički u gradu. Svi znaju za Amazonsku prašumu, puno manje se zna za Atlantsku prašumu. Mata Atlantica je nekada pokrivala cijelu jugozapadnu obalu i dobar dio unutrašnjosti Brazila. Danas je ostalo još samo 10% njene izvorne površine, ali i dalje to je najbioraznolikiji prostor na svijetu. U njemu živi dvostruko više različitih biljnih i životinjskih vrsta nego u Amazoniji. Mata Atlantica ulazi praktički u srce grada i lako možete prošetati njome. Doživljaj. Tlo je pjeskovito i nije jednostavno za kretanje, zapravo izvan staza je praktički nemoguće. Drveće je toliko raznovrsno i neobično da se meni čini da nema dva ista stabla. U parku postoji ajmoreć jednostavan dio gdje šecu svi, ali i zahtjevni u koji se ulazi na vlastitu odgovornost i potrebno se prijaviti lugarima prije ulaska.

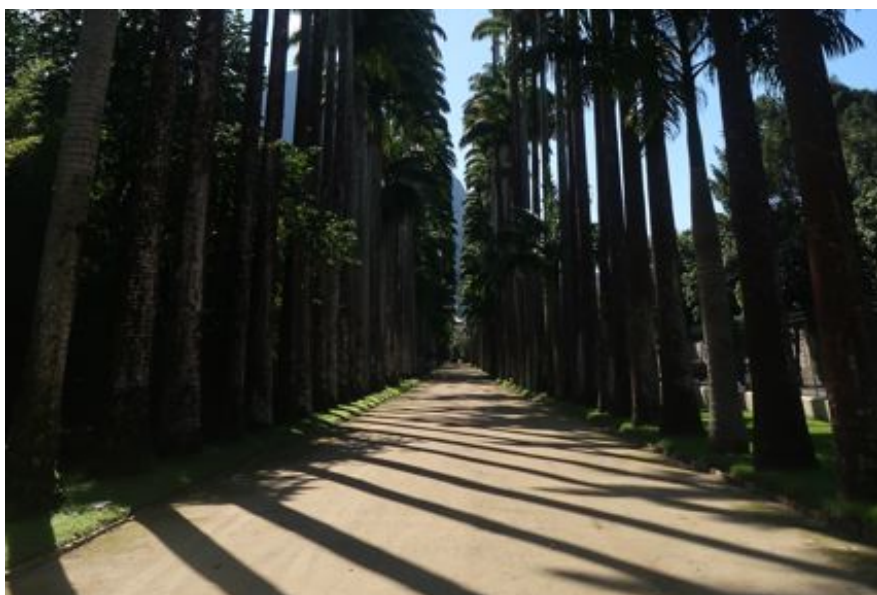
Za ljubitelje prirode, posebno botanike uz Tijuca u Rio još je jedna apsolutno nezaobilazna točka. Botanički vrt. Star točno 214 godina. Kad je Darwin Beaglom putovao Brazilom posjetio je i taj botanički vrt. Već tada je bio osnovan. Sa površinom od 54 hektara jedan je od najvećih tropskih vrtova u svijetu. U rangu vrtova na Sri Lanki, a to stvarno nešto znači.

Ulaznica relativno skupa, ali ne bez razloga. Herbarij sa 330.000 uzoraka. 150 vrsta ptica slobodno leti parkom. Uz obavezne male majmune.

Dva drvoreda 40 metarskih palmi okružena svim čudima od drveća koje možete zamisliti. Njih preko 7000. Uz dojmjljive odjele kaktusa, orhideja i bromelija.

S one strane Atlantika zapravo ne bi smjelo biti primata osim ljudi. Nevjerojatno zvuči, ali majmuni su u Ameriku doplovili na splavi od granja nošeni megaolujom.

U Brazilu marmozeti i kapucini su nezaobilazni u šumama i parkovima, uveseljavaju ekipu i nisu nпасni.

Toliko o Riju. U favele nisam išao. To je sad jako in. Uzmeš vodića, pa ajmo s pratnjom u grupi gledat gdje živi sirotinja. Neznam, nije mi to nekak napeto.

Većina plaćanja u Brazilu vrši se preko mobitela ili eventualno kartica. Promijenio sam 200 USD, zapravo trebao sam promijeniti samo 50. Gotovina se koristi jedino u prijevozu tj. metrou i gradskim busevima. Metro je rudimentaran, malo bolji u Riu nego drugdje. Uber funkcionira bez greške.

Kad sve zbrojim i oduzmem najviše me u Brazilu oduševila flora, posebno drveće. Nezamislivi i meni neviđeni oblici, cvjetovi, plodovi. Malo stupidno zvuči, ali stvarno, mene se u Brazilu najviše dojmilo drveće. Usput recimo svaki peti Brazilac preziva se Silva. Šuma. Od faune - ptice. Papigice glasno žvrgolje posvuda oko vas kao kod nas vrapci, a na nebu stalno neke velike ptičurine. Fregate sam vidio samo u Riju i djeluju zastrašujuće. Kad sam se prvi put susreo s njima prepao sam se da me napadaju pterodaktili. U moju obranu bilo je to poslije tri caipirinhe i fregate su baš letile nisko.

Hrane što se tiče, opak izbor trgovina, restorana, samoposluga, pečenjara, pekara i ulične hrane. Tko ovdje ostane gladan taj je stvarno mutav. Caipirinha 6-20 kuna. Pivo 7-15 kuna. Kila hrane 40-70 kuna. Roštilj je naravno izvrstan kao i bifteci. Peciva i ulična hrana su jako jeftini. Voće sam već spomenuo, kao i to da sam se prežderao manga.

Smještaj dobar. Veliki izbor po različitim cijenama. Hosteli prazni, hoteli puni, ali isključivo domaćih gostiju. Moteli su nešto drugo nego kod nas, da se ne bi zabunili. To je samo za parove.

U trgovinama i na tržnicama cijenkanja nema, varanja nema, prodavači su strpljivi i ljubazni. Cijene kao i kod nas ili jeftinije, ali ne baš previše.

Cjelokupan put bio je poprilično naporan i dosta rizičan zbog korone. Brazil je u prvom valu pandemije žestoko stradao. Maske nisu obavezne, ali ih puno ljudi nosi. U SP 90% ljudi na cesti nosi maske. U Riju ih pak ne nosi gotovo nitko.

Vrijeme je bilo ugodno, bez kiše. U Braziliji 28-30, u Riju i SP 23-27 stupnjeva. Srpanj se pokazao odličnim izborom za takvo putovanje.

Doživljaj Brazila je nezaboravan, vrlo intenzivan i dva tjedna jednostavno preleti. Ako možete priuštite si više. Jezična barijera je popriličan izazov i dodatni začim putovanju. Zemlja je puna kontrasta, bogata i divno lijepa, ali istovremeno bremenita problemima, socijalnim razlikama, korupcijom i siromaštvom. Preindustrijalizirana, a još u razvoju. Priroda je fantastično raznolika, jedinstvena i nadam se da će takvu uspjeti održati. Kao i cijela zemlja ljudi su topli, strastveni, emotivni i komunikativni. Možda prestrastveni, ali baš takve ih i volimo. Sve što rade rade intenzivno, zvučno. Ne viču kad razgovaraju kao Ameri i Kinezi, ali su dojmljivo glasni, kao i svi zvukovi u Brazilu.

Nadam se da ste ovaj vikend još negdje uz more ili da barem odmarate. Da vam je pri ruci led, šećer, limeta i cachaca.

Ako nema cachace dobra je i vodka.
Snažno protresite i nazdravite redu i napretku.

Poz i ugodan vikend
ET